

Fény és köd

Barangolok borozdás szántók közé ékelt
dűlőin életemnek.

Az emlékezés van kezemben, s e
jó botra dőlve kutatón kémlelem
keresztúti csárdák elhagyott
udvarát.

Itt már tiszta az ég és a nap tüzesen
nyilazza meztelen hátam, úzne
a mába, a valóság ködösebb
égalja felé.

De mennem kell még vissza
az időtől élesre csiszolt,
végleges formát kapott dolgozók közé.
Mert sok mindent elhagytam,
amikről most látom csak,
hogy kincset érnek.

Most, mikor új keresztúthoz értem,
s nincs elég erőm választásomhoz
kellő alapot vetni.

Pedig csak mikor visszanezünk, s látjuk,
hányszor voltunk igazolva és eltémetve,
csak ilyenkor értjük kellő súlyát
e pillanatnak.

S hogy tisztábban láthassuk az
igazságot, szeretnénk összeszedni
segítségül minden elhagyott kincsünk,
egybeöntve méhek szorgalmát
a rakétagépek iramával.

Tüzek és állomások

Ha kigyúlt, elég a tűz
Mindegy,
lassan parázslík el,
vagy lánggal lobban,
nem marad hideg hamun kívül
mögötte más.

A tűz megy tovább ...

Vonata lobog,
állomástól állomásig,
s apró füstkendőcskék lengetik utána,
jobban fáj a válás annak,
aki elmarad,
mint annak, aki elmegy.

De a mozdony már messze lobog.

Viszi vad tüze a vérnek,
s fénylő szürke sinek szikrázzák nyomába
kiürült állomások

kérő asszonysikolyát.

Tüzet kapott és ég.

Mit érne elébe állni?

Tudom az összeütközés helyén

halott hamun kívül

belőlem nem maradna más.

Burány Nándor